

عنوان مقاله:

کارکرد هنری کنایه در شاهنامه فردوسی

محل انتشار:

دومین همایش ملی بازشناسی مشاهیر و مفاخر خراسان در ادب پارسی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

شهرزاد بهمنی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی

علیرضا حسینی - استادیار گروه زبان و ادبیات عربی دانشگاه کوثر بجنورد

محمد غفوری فر - استادیار گروه زبان و ادبیات عربی دانشگاه کوثر بجنورد

خلاصه مقاله:

کنایه یکی از صورخیال و اسلوب هنری در زبان است. مشخصه اصلی این نوع بیانی، قابلیت ترکیب آفرینی و آمیختن آن با دیگر شگردهای ادبی، و چند بعدی شدنش از پس آمیزش است. اساس این دیدگاه بر یافتن پاسخ این پرسش استوار است که، آیا نحوه کاربرد فردوسی از کنایات صرفاً یک بعدی و برگرفته از زبان مردم است یا در این زمینه نوآوری نموده و آنها را با دیگر شگردهای هنری آمیخته است طبق نتایج تحقیق، فردوسی توانایی خاصی در ترکیب آفرینی دارد. وی در ترکیبسازی و آمیختن کنایه با شگردهای ادبی مانند: تشبیه، استعاره، ایهام، تکرار، جناس، تضاد، تناسب، غلو، نماد و... سربلند و ممتاز است و مضامین و مفاهیمی بدیع و بلیغ آفریده است که از ساخته های ذهن اوست و بدین طریق، لذت و تاثیرپذیری کلام را دوچندان نموده است.

کلمات کلیدی:

فردوسی، شاهنامه، کنایه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/686502>

